

*Neodpoutávej se nikdy od svých iluzí.
Když zmizí, budeš dál existovat,
ale přestaneš žít.*

Mark Twain

DUSÍKOVA CHATA

V devětatřicátém roce postavil Antonín Dusík na pokraji Hůry, na Nebesích, chatu. Převážně sám. Chata, též se jí říkalo po krkonošsku bouda nebo Chata Nebesa, za německé okupace i Dusik Baude, byla bez elektřiny, svítlo se petrolejkami, pro vodu se muselo ke studánce. Ta byla 400 metrů daleko u Lacinovy hájenky. Dusíkova chata byla v provozu necelých dvanáct let.

V jednapadesátém, kdy jsem měl šest roků, jsem seděl s rodiči u Dusíků. Usrkával jsem limonádu, co se nalévala z lahví se zvláštním drátěným a porcelánovým uzávěrem. Bublínky z limonády mi prskaly do nosu a já se díval na Bělohrad pode mnou.

Zakrátko končila éra této romantické chaty. Opuštěná, bez majitele i správce je plundrována partami nás kluků a drobným stavebníkům dává kámen do základů.

Vraťme se však o pár roků zpátky. Antonínu Dusíkovi patnáctého srpna 45 umírá manželka Marta. Dusík, vyučený brusič kamenů, obchodník a hlavně cestovatel, do čtrnácti dní balí kufry a odjíždí do Argentiny. S ním i čtyřletá dcera Marta Jana. O druhou dceru, dvanáctiměsíční Darju, se v Chotči starají babička a teta Růžena.

Po odjezdu Antonína Dusíka do ciziny vede chatu jeho bratr Ota, později Brádle s Malovánkou, to prý byla moc pěkná ženská z Bukoviny, proto přezdívka Malovánka.

Všechno jsou fakta, která nelze měnit. Pouze rozšířit a upřesnit.

Mně ale Dusíkova chata chybí. A stále víc. Možná, že jsem na Bělohradsku jediný, jenž Dusíkovku postrádá. Víím, že čas dějin nelze pozdržet,

natož zastavit. Víím, že by byl velký problém obnovit romantiku starých časů...

Dnes, když jdete na houby a vůbec nic, ani slad'áka nenajdete, tak právě Dusíkova chata by vám zlepšila náladu.

Děláte dříví, prořezávku v Hůře? Potřebujete si dát pauzu? Co si takhle odskočit na pívko, teplý grog nebo na čaj do Dusíkovy chaty?

Vyrazíte v neděli po obědě na procházku? Nějaký cíl musíte mít.

„Bez cíle nikam nejdu,“ říkával můj kamarád Karel Fink a dodával:

„Dobře, jdu a dám si tam pivo!“

Cíl - Dusíkova chata.

Běžkujete na dobře upraveném okruhu Jirky Břízka u Schánielovy vily? Okruh je vyznačen pomlázkovými proutky nastříkanými na modro, to proto, aby je neokousali zajíci, a je dlouhý dva kiláky a šest set metrů. Nechytli jste mázu a začíná vám to lehce podklouzávat? Kousek odsud je přes Dusíkova bouda. A neříkejte, že vás baví pořád lítat dokolečka.

Vytáhla vás vnoučata bobovat na Malá Nebesa? Coby kamenem dohodil je Dusíkovka. A děti by si určitě rády daly limonádu. Dusíkova chata vás vítá.

Jste pacientem Anenských lázní a zvete tu pěknou sousedku od vedlejšího stolu na špacír? Určitě by neodmítla dvojku červeného v Dusíkově chatě. A vaše artróza v pravém koleni musí dát na chvíli pokoj.

Jedete s partou na trekingu či horáči krásnými lesními úseky Hůry a Kamenného vrchu? Zastávka v Dusíkovce by nebyla zlá. A Jarda, co vám nestačí a jezdí pořád vzadu, by občerstvovačku uvítal úplně nejvíc.

A teď mi neříkejte, že i vy netoužíte po Dusíkově chatě!

Já hrozně.

Když mám mého běžkování dost, a to bývá s přibývajícími léty často, tak na Malých Nebesách vidím v houští prosvítat Dusíkovu chatu. Vyrazím za svým přeludem.

I po šesti desítkách let bych chtěl usrkávat limonádu a bublinky si jen tak nechat prskat do nosu.

